

HOMILIE VIERDE ZONDAG IN DE PAASTIJD A 2011 (roepingenzondag)

Ze zijn terug van weggeweest: de herder en zijn schapen. Afgelopen winter was er de herder, die zijn schapen hier in het Anxterveld hoedde, bijgestaan door zijn trouwe hond, die de kudde in de gaten hield. De persoon van de herder spreekt ons aan. De herder staat voor bescherming en zorg. Hij gaat voor zijn kudde uit en houdt de kudde bij elkaar. Bij hem zijn de schapen veilig. Hij zorgt voor de drachtige ooiën en voor de kleine lammeren. Zijn stem klinkt hen vertrouwd in de oren. Als de herder roept, dan reageren de schapen en volgen ze hem. Van de herder is alleen enkel goeds te verwachten. Een vreemdeling daarentegen brengt de schapen in paniek, want zij herkennen zijn stem niet. De stem van de goede herder daarentegen scheidt kalmte en is uitnodigend. Vol vertrouwen lopen de schapen achter hem aan naar de weide. Bij de goede herder weten de schapen zich veilig.

Niet zonder reden wordt een parochiepriester 'pastoor' genoemd, want de parochiegemeenschap verwacht van hem een herderlijk zorg van bescherming en aandacht voor iedere mens, van jong tot oud. Er wordt verwacht, dat de parochieherder eenheid scheidt en zijn gemeenschap bij elkaar houdt. Er wordt verwacht, dat hij de gemeenschap wil dienen, doordat hij aandacht en zorg heeft voor zijn mensen en hen nabij is, als er vreugde of verdriet is. En dat hij een goed woord heeft voor ieder die lijdt en de last van het leven voelt.

Nu gaat de beeldspraak van de herder en zijn kudde voor een parochie maar gedeeltelijk op. Parochianen van onze dagen zijn geen volgzaam schapen maar mondige en goed opgeleide wereldburgers. Het zijn mensen wier denken bepaald is door deze geseculariseerde tijd en die geleerd hebben om verder te kijken dan de eigen parochiegrens. Zij trekken hun eigen levensplan. Zij koesteren hun eigen opvattingen. Zij worden via tv, internet en radio en krant overstelpt met alle mogelijke opvattingen en visies. Er zijn dus meerdere sterren aan het firmament die om schapen werven. De vanzelfsprekende plaats en de monopoliepositie van de parochiepastoor is voorbij. Misschien klinkt de stem van 'idols' met wervende reclameteksten de mens van deze tijd aangenamer in de oren dan de vertrouwde stem van de parochieherder, die zo vaak toch hetzelfde ter sprake brengt. Daar komt nog bij dat gebleken is, dat er in de beroepsgroep van de herders mensen zijn, die verre van betrouwbaar of integer zijn. Zij hebben zich vergrepen aan degenen die juist het meest kwetsbaar waren. Of dat er gebleken is, dat een parochieherder leeft ten koste van de gemeenschap en allereerst zichzelf met zijn eigen persoonlijke belangen verzorgt.

De positie en de taak van de parochieherder is veranderd. Maar in de veelvoud van opvattingen en meningen die allemaal als even waar en betekenisvol over ons worden uitgestort, loopt menig parochiaan verloren. In zijn tijd al zag Jezus de menigte en Hij kreeg medelijden, want ze waren als schapen zonder herder. "En, - zo lezen wij - Hij begon hen uitvoerig te onderrichten."

Hoe is de situatie nu? Als wij eerlijk zijn, moeten wij toegeven, dat onze samenleving in hoge mate uit verloren lopende mensen bestaat. Als men de statistieken naziet, kan men vaststellen, dat er veel verdriet is om vele redenen. Veel stil verdriet, want welk kind lijdt niet onder de ruzies van de ouders? Welke ouders lijden er niet onder dat de vele relatie die hun kinderen aangaan die als stovuren zijn, die snel ontvlammen om daarna even snel weer te doven? Waarom die haat- en wraakgevoelens? Waarom die vereenzaming?

Waarom die harde afrekeningen van elkaar, liefst in het openbaar?
Er bestaat toch ook een ander geluid: het geluid van de blijvende trouw, van de vergeving, van de verzoening.

Het leek een bevrijding te zijn, midden jaren 60, toen de kerk haar macht verloor. En alles hoeft zeker niet meer te worden als vroeger, maar toch hebben mensen het nodig, dat er herderlijke zorg voor hen is, die ons een weg wijst door het leven, een goddelijke weg. Een weg met wegwijzers van geloof en liefde, die ons leren om ons aan God toe te vertrouwen en om aan de opdracht te gaan staan om naastenliefde te beoefenen, vergeving, verzoening hartelijkheid en respect. Kortom: de opdracht om een christenmens te zijn.

De taak van de parochieherder is erg veranderd. Hij heeft geen macht meer, zoals vroeger. Zijn stem kan niet meer dwingend klinken, maar moet uitnodigend zijn. Hij zal zichzelf als betrouwbaar moeten bewijzen en hij moet werkelijk begaan zijn met zijn mensen. Hij zal contact moeten leggen met mensen die misschien door de omstandigheden schichtig zijn geworden, argwanend. 'Wie is er nog te vertrouwen?' vragen ze zich af. Daarom moet de parochieherder iets hebben van de Goede Herder Jezus, wiens persoon en woord de toegang is tot een levensgeluk, dat van Gods vrede vervuld is.

Wereldwijd wordt er in dit weekend gebeden om goede Herders. Maar geen parochie kan een goede herder claimen, als er uit haar midden niet een goede herder is voortgekomen. Wanneer is de laatste priester uit Vlodrop gewijd? En willen wij dat wel? Mag het mijn zoon zijn?

Jezus zag de menigte en Hij had hen lief. Mogen er ook uit ons midden priesters voortkomen om aan ieder mensenleven waarde te geven. Amen.